

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 86.474 van 3 april 2000
in de zaak A. 87.969/IX-2066.**

In zake : Jean-Pierre PHILIP,
die woonplaats kiest bij
advocaat K. CRAUWELS,
kantoor houdende te ANTWERPEN,
Mechelsesteenweg 210 A

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door
door de minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE IXe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Jean-Pierre PHILIP op 19 november 1999 heeft ingediend om de schorsing te vorderen van de tenuitvoerlegging van :

"de beslissing van het Algemeen Commando van de Rijkswacht (DPB/ALVL/1335) naar aanleiding van het beroep tot nietigverklaring van de tuchtstraf die aan verzoeker was opgelegd en waarbij zijn verzoek tot nietigverklaring ontvankelijk doch ongegrond werd bevonden en waarbij de waarschuwing met ongunstige vermelding werd gehandhaafd";

Gezien het gelijktijdig ingediende verzoekschrift, waarbij dezelfde verzoekende partij de vernietiging vordert van dezelfde beslissing;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur R. AERTGEERTS;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 7 februari 2000 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 21 februari 2000;

Gehoord het verslag van staatsraad A. BEIRLAEN;

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. CRAUWELS, die verschijnt voor verzoeker, en van luitenant-jurist C. MAES, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur R. AERTGEERTS;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. Op 17 september 1997 meldt kapitein-commandant VAN WYNSBERGHE, brigadecommandant van de brigade Antwerpen, aan de procureur des Konings te Antwerpen dat verzoeker en een andere wachtmeester als agent van gerechtelijke politie zich bevoegdheden hebben aangemattigd die overeenkomstig artikel 7.3. van de drugwet van 24 februari 1921 toekomen aan officieren van gerechtelijke politie.

1.2. Met een brief van 18 juni 1998 zendt de procureur des Konings te Antwerpen het dossier lastens verzoeker aan de districtscommandant van Antwerpen. Hij stelt onder meer het volgende :

"Wegens opportuniteitsredenen gaat mijn ambt niet over tot strafrechtelijke vervolging, doch ik meen dat een tuchtsanctie terzake gepast voorkomt.

Het is duidelijk dat het eigengereid handelen van betrokken agenten van gerechtelijke politie, die niet alleen een onwettige huiszoeking en dito vrijheidsberovende maatregel verrichtten, doch ook mijn ambt verkeerd hebben ingelicht door voor te houden dat deze actie zou worden geleid door een officier van gerechtelijke politie, en die tevens de bevelen van hun meerdere, namelijk OWM SAPION, hebben genegeerd door niet te wachten op het afgesproken coördinatiepunt alvorens de actie aan te vatten, niet kan aanvaard worden.

Omwille van dit gebrek aan beroepsernst is mijn ambt van oordeel dat de geschiktheid van de betrokkenen voor het uitoefenen van taken van gerechtelijke politie in het kader van de drugswetgeving in het bijzonder, in vraag kan gesteld worden.

De dossiers lastens (...) en (...) werden geseponeerd omwille van het feit dat de verdediging, vermoedelijk de onwettigheid van de huiszoeking zal in roepen (ingevolge het handelen van 1WM Jean-Pierre ... en ...), stelling waar mijn ambt kan inkomen".

1.3. Op 1 december 1998 stelt kolonel DEMESSEMAKERS, commandant van de Groep Provincie Antwerpen, vervangend directeur personeel en logistiek, de strafstaat op met betrekking tot de waarschuwing met ongunstige vermelding. Na een uiteenzetting van de feiten stelt hij hierin het volgende :

"3. De verdediging betwist de stelling van het parket ANTWERPEN dat het hier een onwettige huiszoeking betrof. Een alleenstaande garagebox is volgens haar geen aanhorigheid van een woning en wordt dus niet beschermd door Art. 15 van de Grondwet.

Een politiemag dat gebouw dus volgens haar betreden zonder huiszoekingsbevel, voor zover hij daartoe een geldige reden heeft.

Gezien de gewijzigde omstandigheden speelde volgens de verdediging op dat ogenblik Art. 7.3. van de drugswet niet meer.

Het parket ANTWERPEN gaat hier tegenin door te stellen dat Art. 7.3. van de drugswet duidelijk de aanwezigheid van een OGP vereist.

Gezien de juridisch onderbouwde argumentatie van de verdediging weerhoud ik dit punt niet.

4. Motivering - Tuchtinbreuken

Na kennisgenomen te hebben van uw verdediging (zie het proces-verbaal van het verhoor van 01-12-1998) blijf ik de mening toegedaan dat een aantal feiten

die U ten laste gelegd worden bewezen zijn en aan U toe te schrijven, namelijk :

'De gegeven bevelen niet correct uitgevoerd te hebben en U niet gedragen te hebben naar de richtlijnen die in het belang van de dienst gegeven worden (art 24/2 § 2 Wet van 27-12-1973) door, niettegenstaande de richtlijnen van de bevelvoerende OGP duidelijk waren en een rendez-vous vastlegden in de Kruishofstraat opgetreden te zijn, zonder zijn komst af te wachten, door de garagebox te lokaliseren en te betreden en de aanwezige personen in bedwang te houden; volgens het parket werden door uw interventie de bepalingen van artikel 7.3. van de drugswet van 24-02-1921 niet nageleefd, die de aanwezigheid van een OGP vereisen, waaruit de nietigheid van de vaststellingen voortvloeien';

5. Beslissing

U hebt dus ontegensprekelijk een professionele fout gemaakt.

Aangezien ik echter wil aanvaarden dat de door U begane tekortkomingen niet moedwillig begaan werd daar U door de situatie verrast werd en U ervan uitging dat OWM SAPION ieder ogenblik kon aanwezig zijn en tevens rekening houdend met uw blanco tuchtverleden, beslis ik U de waarschuwing met ongunstige vermelding op te leggen.

6. Aangezien de DPL Dist er terecht van uit ging dat het strafrechtelijk dossier onontbeerlijk was voor het tuchtdossier en daar hij pas op 18-06-1998 dit dossier ontving is er in deze zaak geen verjaring.

7. Aanvraag tot vernietiging

Overeenkomstig art 24/25 van de Wet in Ref 1 kan de vernietiging van deze beslissing gevraagd worden aan de Commandant van de Rijkswacht.

De aanvraag wordt gedaan bij één per post aangetekend of in de eenheid geregistreerd schrijven binnen de termijnen gesteld in art 31 van het KB in Ref 2".

1.4. Op 25 januari 1999 dient verzoeker, via zijn raadsman, een beroep tot nietigverklaring in bij de Commandant van de Rijkswacht tegen de beslissing van 1 december 1998 van de directeur personeel en logistiek van de Groep Provincie Antwerpen waarbij hem een waarschuwing met ongunstige vermelding werd opgelegd. Dit beroep van verzoeker wordt gesteund op de verjaring, schending van het algemeen beginsel van behoorlijke motivering en schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, schending van de

rechten van de verdediging, non bis in idem en schending van het proportionaliteits- en gelijkheidsbeginsel. Verzoeker vraagt uitdrukkelijk om gehoord te worden.

1.5. Op 23 september 1999 beoordeelt de Commandant van de Rijkswacht het beroep van verzoeker tot vernietiging van de op 1 december 1998 opgelegde tuchtstraf als ontvankelijk doch ongegrond; hij handhaaft de opgelegde waarschuwing met ongunstige vermelding. Hij motiveert zijn beslissing als volgt :

"3 Weerlegging van de door de verdediging aangehaalde elementen :

3.1 Verjaring

De DPL Dist ANTWERPEN mocht er redelijkerwijze van uitgaan dat het absoluut noodzakelijk was dat hij diende te beschikken over de in deze zaak opgestelde PV's om de materialiteit van de feiten aan te tonen. Deze beoordeling behoort tot zijn bevoegdheid.

Het ging hier trouwens onder meer om een juridisch dispuut i.v.m. de al dan niet wettigheid van de zoeking. Het standpunt van de gerechtelijke autoriteiten daarover was derhalve belangrijk. In dit licht schorst de strafvordering de tuchtvordering dus wel degelijk.

Tijdschema : - feiten gepleegd op 28-08-1997;
- in kennis stellen Pdk ANTWERPEN door Bde Comd : 17-09-1997; schorsing tuchtvordering;
- aanvraag DPL aan PG voor gebruik strafdossier : 01-10-1997;
- toezenden dossier door Pdk ANTWERPEN : 18-06-1998; ontvangst 23-06-1998;
- toelating PG ANTWERPEN voor gebruik stukken : vrijdag 19-06-1998; ontvangst 23-06-1998;
- opleggen tuchtstraf : 01-12-1998

Conclusie : - tussen 28-08-1997 en 17-09-1997 : 21 dagen;
- opschorting tussen 17-09-1999 en 23-06-1998;
- tussen 23-06-1998 en 01-12-1998 : 5 maanden en 7 dagen;
- uiterste limiet van de straf was 03-12-1998;

Door de DPL Gp ANTWERPEN werd de onwettigheid van de zoeking niet in aanmerking genomen, doch voor de DPL Dist ANTWERPEN was die onwettigheid vaststaand, hierin gesteund door het parket ANTWERPEN.

3.2 Schending beginsel motivering

In tegenstelling tot wat de verdediging stelt heeft de DPL Gp ANTWERPEN met de 'al dan niet wettigheid van de zoeking' GEEN rekening gehouden bij het opleggen van de tuchtsanctie. Dit blijkt trouwens uit hetgeen de DPL Gp ANTWERPEN stelt in punt 3 van de nota GpA-950 DK 670 van 01-12-1998.

De inbreuk die in aanmerking genomen wordt is het niet opvolgen van de richtlijnen van de bevelvoerende OGP en dat is voldoende expliciet geformuleerd en gemotiveerd. Het aanhalen van het standpunt van het parket is enkel een omstandigheid die reeds in het tuchtbundel vermeld staat en die een bepaald licht op het gebeuren brengt, alleszins wat de gevolgen betreft.

Gelet op het feit dat enkel het niet opvolgen van de richtlijnen in aanmerking werd genomen als tucht-inbreuk, is de motivering afdoende.

3.3. Schending rechten verdediging

De in aanmerking genomen tuchtinbreuk betreft het niet opvolgen van de richtlijnen.

Aangezien enkel die tuchtinbreuk in aanmerking wordt genomen, zijn de documenten die een licht kunnen werpen op de beoordeling van de wettigheid van de huiszoeking niet relevant.

Het bundel bevat bijgevolg alle nodige elementen om tot een beslissing te kunnen komen.

Het weigeren van documenten en getuigen werd door de DPL Gp ANTWERPEN gemotiveerd door te stellen dat ze relevant moeten zijn voor de zaak en in zekere mate toelichting moeten kunnen verschaffen.

3.4 Non bis in idem

De Bde Comd heeft het recht zijn personeel in te zetten daar waar hij dat nuttig oordeelt. Hetgeen gebruikelijk is of niet i.v.m. het personeel is geen aanwijzing dat het om tucht- of maatregelen van inwendige orde zou gaan.

3.5 Gelijkheidsbeginsel

De stukken met betrekking tot Adjt (...) werden door de DPL Dist ANTWERPEN enkel gebruikt met de bedoeling om aan te tonen hoe noodzakelijk het is zorgvuldig tewerk te gaan bij drugonderzoeken.

Dat er al dan niet werd opgetreden t.o.v. Adjt (...) behoort niet tot de beoordelingsbevoegdheid van de verdediging die zeker niet over alle nuttige elementen ter zake beschikt.

4 De supra vermelde elementen in overweging nemend, beslis ik dat de aanvraag van 1WM (...) niet gegrond is en handhaaf ik de hem opgelegde waarschuwing met ongunstige vermelding".

Dit is de bestreden beslissing;

2. Over de gegrondheid van de vordering tot schorsing.

Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

2.1. Overwegende, wat de tweede door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten vereiste voorwaarde betreft, dat verzoeker het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing hem berokkent, als volgt omschrijft :

"Uit hetgeen hierna volgt blijkt dat verzoeker beschikt over een ernstig nadeel dat moeilijk te herstellen is, indien de bestreden beslissing verder ten uitvoer wordt gelegd.

Het opleggen van een tuchtsanctie, in casu de 'waarschuwing met ongunstige vermelding' en met name de inschrijving ervan op het 'blad der tuchtstraffen', legt een enorme hypotheek op de verdere beroepsloopbaan, beroepsactiviteit en de waardering van de in de loop der jaren opgebouwde professionele, smetteloze reputatie van verzoeker.

De sanctie van de 'waarschuwing met ongunstige vermelding' is immers een negatief beoordelingselement dat wordt gehanteerd bij elke vraag tot overplaatsing naar een andere eenheid of inzetting in een andere dienst binnen de brigade Antwerpen.

Voor alle vacatures wordt namelijk vereist dat de kandidaten beschikken over een 'goede wijze van dienen', hetgeen wordt geëvalueerd aan de hand van evaluatieverslagen en die uiteraard afhankelijk is van het al dan niet voorhanden zijn van een blanco blad der tuchtstraffen.

Door de vermelding van de tuchtstraf op het blad van verzoeker, komt hij de facto niet in aanmerking voor dergelijke mutaties (intern of extern).

Gecombineerd met de reeds eerder verkapte tuchtsanctie van overplaatsing van verzoeker naar de afdeling 'Onthaal', betekent zulks dat hij gedurende

de verdere loop van zijn carrière, alleszins tot de vernietiging van de tuchtstraf, niet in aanmerking zal komen voor verplaatsing en bepaalde gunstmaatregelen.

Zo is in het recente verleden al gebleken dat verzoeker de toekenning van bepaalde specifieke opdrachten die door hem werden aangevraagd, naar aanleiding van de opgelegde tuchtsanctie werd geweigerd, zoals het mentorschap over stagedoende leerlingen van de Rijkswachtschool, hetgeen binnen het korps wordt aanzien als een erkenning van professionalisme en blijk van waardering.

Zulks levert evenwel een ernstig nadeel op dat niet later kan worden hersteld door een eventuele vernietiging, aangezien de verdere tewerkstelling van verzoeker op deze afdeling impliceert dat hij de reeds opgebouwde ervaring zal verliezen en zijn specifieke onderzoekservaringen en beroepsbekwaamheden zullen afnemen en hij bijgevolg een intellectuele en wetenschappelijke achterstand oploopt.

Hierdoor wordt hij ten opzichte van andere collega's-kandidaten voor een mutatie in een niet-concurrentiële positie geplaatst, die achteraf noch materiëel noch moreel kan worden hersteld en aan zijn professionele carrière ernstige schade toebrengt.

Binnen het korps zelf is een bijscholing niet voorzien en bovendien zou dergelijke theoretische opleiding geenszins het verlies aan praktische ervaring kunnen compenseren.

Deze schade wordt nog in de hand gewerkt doordat de huidige situatie een onmiskenbaar verlies van vertrouwen van zowel hiërarchische meerderen als collega's met zich meebrengt.

Uiteraard weegt zulks ook op de professionele carrière van verzoeker waardoor hij morele schade oploopt die geenszins kan worden hersteld door een eventuele latere nietigverklaring, die uiteraard niet van aard is om het reeds gedurende jaren opgebouwde beeld van verzoeker te herstellen.

Bijgevolg dient tot schorsing van de bestreden beslissing te worden overgegaan";

2.2.1. Overwegende dat artikel 24/13, § 1, 1°, van de wet van 27 december 1973 betreffende het statuut van het personeel van het operationeel korps van de rijkswacht, zoals vervangen bij artikel 5, 2°, van de wet van 24 juli 1992, "de waarschuwing, met of zonder ongunstige vermelding" als eerste en lichtste tuchtstraf vermeldt; dat artikel 24/14 van genoemde wet van 27 december 1973, eveneens vervangen bij artikel 5, 2°, van de wet van 24 juli 1992, luidt als volgt :

"De waarschuwing is de aanmaning die een meerdere aan een personeelslid richt.

De meerdere mag aan deze straf een ongunstige vermelding in het persoonlijk dossier van de betrokkene verbinden";

dat in de memorie van toelichting bij het ontwerp van wet dat geleid heeft tot de wet van 24 juli 1992 met betrekking tot artikel 24/14 het volgende wordt gesteld :

"Dit artikel definieert de lichtste tuchtstraf : de waarschuwing. De formele aanmaning die de waarschuwing uitmaakt, veronderstelt niet noodzakelijk een opzettelijke fout in hoofde van het personeelslid dat er het voorwerp van uitmaakt : ook een onvoldoende rendement kan er de oorzaak van zijn.

Volgens het geval kan aan de waarschuwing een ongunstige vermelding in het persoonlijk dossier van het betrokken personeelslid verbonden worden. Het is evident dat de waarschuwing met ongunstige vermelding een zwaardere straf is dan de eenvoudige waarschuwing.

Er kan bijvoorbeeld uitdrukkelijk rekening mee gehouden worden bij een bevorderingsvoordracht of bij de toewijzing van een bediening";

dat waarschuwingen en berispingen louter morele sancties zijn met een waarschuwend karakter; dat zij geen loonverlies met zich brengen; dat zij wel kunnen meebrengen dat de betrokkene niet in aanmerking komt voor een bevordering; dat dit laatste in beginsel geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel is en ook het moreel leed wordt veroorzaakt door een waarschuwing of een berisping in beginsel niet ernstig genoeg zal zijn om af te wijken van het beginsel dat de schorsing van een administratieve rechtshandeling uitzonderlijk moet blijven; dat in beginsel in onderhavige zaak dan ook kan worden geoordeeld dat de bestreden beslissing van 23 september 1999, waarbij het beroep tegen de opgelegde waarschuwing met ongunstige vermelding door de Commandant van de Rijkswacht als ongegrond wordt afgewezen, geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel veroorzaakt;

2.2.2. Overwegende dat de vraag rijst of verzoeker in casu voldoende sterke argumenten aanvoert om tot een andere conclusie te komen; dat verzoeker aanvoert dat het opleggen van de waarschuwing met ongunstige vermelding en met name de inschrijving ervan op het blad der tuchtstraffen een enorme hypotheek legt op de verdere beroepsloopbaan, beroepsactiviteit en de waardering van de in de loop der jaren opgebouwde smetteloze reputatie van verzoeker; dat de verwerende partij terecht opmerkt dat krachtens artikel 24/39, eerste lid, van genoemde wet van 27 december 1973 elke definitief uitgesproken tuchtstraf zonder verwijl op het blad der tuchtstraffen wordt ingeschreven; dat de aan verzoeker opgelegde waarschuwing met ongunstige vermelding op het blad der tuchtstraffen dient te worden ingeschreven in se nog niet betekent dat ze ook een moeilijk te herstellen ernstig nadeel veroorzaakt; dat de bestreden "waarschuwing met ongunstige vermelding" een enorme hypotheek zou leggen op de "in de loop der jaren opgebouwde professionele, smetteloze reputatie van verzoeker" kan worden betwijfeld; dat in de motivering en commentaar bij de evaluatie van verzoeker van 4 juni 1997 immers met betrekking tot de persoonlijkheidskenmerken, professionele bekwaamheden en prestaties het volgende wordt gesteld :

"Ondanks inspanningen durft betrokkene hervallen in een laksheid naar orde - stiptheid - respect voor termijnen. Op dit punt haalt hij het gemiddelde van de groep niet. De professionele kennis van betrokkene dient algemeen uitgebreid te worden. Hij stagneert in zijn secundaire opdracht.

De hoeveelheid nuttig gepresteerd werk door betrokkene lijkt te laag in functie van zijn maturiteit en ervaring dat boven het gemiddelde van de groep ligt";

dat de procureur des Konings van Antwerpen in zijn brief van 18 juni 1998 aan de commandant van het district Antwerpen met betrekking tot verzoeker het volgende heeft gesteld :

"Omwille van dit gebrek aan beroepsernst is mijn ambt van oordeel dat de geschiktheid van de betrokkenen voor het uitoefenen van taken van gerechtelijke politie in het kader van de drugswetgeving in het bijzonder, in vraag kan gesteld worden";

dat, zelfs indien zou kunnen aangenomen worden dat de bestreden beslissing de reputatie van verzoeker aantast en hem dus moreel nadeel berokkent, dient te worden vastgesteld dat dit nadeel, gelet op het feit dat het om de lichtste tuchtstraf gaat moeilijk als zwaar of ernstig kan worden gekwalificeerd; dat daarenboven het om een (moreel) nadeel gaat dat in principe hersteld kan worden met een eventuele vernietiging; dat verzoeker verder laat gelden dat de sanctie van de waarschuwing met ongunstige vermelding een negatief beoordelingselement is dat wordt gehanteerd bij elke vraag tot overplaatsing naar een andere eenheid of inzetten in een andere dienst binnen de brigade Antwerpen, aangezien voor alle vacatures wordt vereist dat de kandidaten beschikken over een goede wijze van dienen, hetgeen wordt geëvalueerd aan de hand van evaluatieverslagen, zodat de goede wijze van dienen uiteraard afhankelijk is van het al dan niet voorhanden zijn van een blanco blad der tuchtstraffen; dat uit de instructies van de Commandant van de Rijkswacht van 18 november 1996 met betrekking tot de evaluatie van het personeel, inzonderheid punt 3., (a), (4), (a), blijkt dat bij een "waarschuwing met ongunstige vermelding" de autoriteit die deze maatregel getroffen heeft de lagere evaluaties aanbrengt op het evaluatieformulier en in zijn motivering duidelijk dient te verwijzen naar de disciplinaire beslissing; dat de verwerende partij nochtans opmerkt dat het evaluatieverslag met betrekking tot verzoeker niet werd gewijzigd naar aanleiding van de bestreden tuchtstraf; dat het evaluatieverslag volgens de verwerende partij dan ook geen invloed kan hebben op de wijze van dienen van verzoeker; dat er geen oorzakelijk verband blijkt te

zijn tussen de bestreden tuchtstraf, het evaluatieverslag en de wijze van dienen van verzoeker; dat, zelfs indien het evaluatieverslag na de bestreden waarschuwing met ongunstige vermelding in negatieve zin zou zijn aangepast - wat (vooralsnog) niet is aangetoond -, dient te worden vastgesteld dat verzoeker niet op overtuigende wijze duidelijk maakt dat dit als een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel dient te worden aangemerkt; dat verzoeker aanvoert dat in het recente verleden gebleken is dat hem de toekenning van bepaalde specifieke opdrachten werd geweigerd naar aanleiding van de opgelegde tuchtsanctie, zoals het mentorschap over stagedoende leerlingen van de Rijkswachtschool; dat uit de stukken van het dossier niet blijkt en verzoeker niet aantoonst dat de weigering van het volgen van de opleiding "mentorship" gebaseerd zou zijn op de bestreden tuchtstraf; dat overigens het niet evident is dat het weigeren van het mentorship als een persoonlijk moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangemerkt; dat verzoeker stelt dat zijn verdere tewerkstelling in de afdeling "onthaal" impliceert dat hij de reeds opgedane ervaring zal verliezen en zijn specifieke onderzoekservaringen en beroepsbekwaamheden zullen afnemen en hij bijgevolg een intellectuele en wetenschappelijke achterstand oploopt; dat de verwerende partij een nota van kapitein-commandant VAN WYNSBERGE, commandant van de brigade Antwerpen, van 6 december 1999 voorlegt waarin het volgende wordt gesteld :

"Van 01-10-1997 tot 03-10-1999 maakte 1WM Jean-Pierre (...) deel uit van het onthaalpersoneel brigade Antwerpen.

Hij liet zich daar in positieve zin opmerken, ondermeer op het vlak van onthaal en begeleiding van burgers als op het vlak van de wijkwerking.

Op 04-10-1999 werd hij dan ook gunstig beoordeeld om deel uit te maken van het onderzoeksproject "prostitutie-mensenhandel".

Een eventuele aanvraag om de opleiding mentor te volgen zou in de huidige omstandigheden gunstig geadviseerd worden";

dat uit deze verklaring kan worden afgeleid dat verzoeker door de bestreden tuchtsanctie zijn specifieke onderzoekservaringen en beroepsbekwaamheden verder kan ontwikkelen; dat het derhalve niet is aangetoond dat verzoeker door de bestreden beslissing een "intellectuele en wetenschappelijke achterstand oploopt"; dat, zelfs indien verzoeker door de bestreden beslissing specifieke ervaring zou verliezen dient te worden vastgesteld dat dit verlies aan ervaring geen persoonlijk nadeel is dat aan verzoeker wordt toegebracht, maar eventueel wel aan de dienst, in casu de rijkswacht, waarbij hij is tewerkgesteld; dat verzoeker ook laat gelden dat de schade wordt in de hand gewerkt doordat de huidige situatie een onmiskenbaar verlies van vertrouwen van zowel hiërarchische meerderen als collega's met zich meebrengt; dat met betrekking tot dit moreel nadeel moet vastgesteld worden dat, rekening houdend met het feit dat de bestreden beslissing de lichtste tuchtstraf is, de morele genoegdoening welke een eventuele vernietiging van de bestreden tuchtstraf aan verzoeker zou verschaffen, een volledig herstel kan meebrengen van het door hem ingeroepen nadeel;

2.3. Overwegende dat uit het voorgaande gebleken is dat niet voldaan is aan de tweede van de cumulatieve voorwaarden vereist door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten, zodat de vordering tot schorsing dient te worden verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op drie april 2000, door :

de H.	A. BEIRLAEN,	kamervoorzitter,
Mevr.	V. WAUTERS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. WAUTERS.

A. BEIRLAEN.